

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚΕΡ

Ο "ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ"

Η ήθοποιός Μάλθα Ντορσαί ήταν τρισευτυχισμένη. Ένω πρό ενός έτους είχε παίξει στο Βερολίνο, χωρίς μεγάλη επιτυχία, τώρα θριάμβευε στη Βιέννη. Η έφημερίδες της αφιέρωναν καθημερινώς άρθρα, στα οποία εξυμνούσαν την τέχνη της. Το κοινόν πολιορκούσε κάθε θράδυ τὰ ταμεία του θεάτρου και ο θεατρώνης, όταν χαιρετούσε την Μάλθα, της φιλούσε τὸ χέρι, πράγμα πὸ συνήθιζε νὰ κλην μονάχα στοὺς ἠθοποιούς πὸ τοῦ ἔδιναν εισπράξεις τοῦλάχιστον 5.000 σελλίγια τῆ θραδυά. Αὐτὸ καὶ μόνο ἔφτανε γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώση τὴν ἐπιτυχία τῆς Μάλθας.

Τὸ θράδυ ἐκεῖνο παιζόταν γιὰ εἰκοστὴ πέμπτη φορὰ μιὰ κωμῶδια στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦσε ἡ Μάλθα Ντορσαί. Στὸ διάλειμμα τῆς δευτέρας πράξεως, ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν ἀποθέωσί της ἀπὸ τὸ κοινόν, ἡ ὡραία ἠθοποιός κλείστηκε στὸ καμαρίνι της. Πρὶν ἀρχίσῃ νὰ ἀλλάξῃ τουαλέττα γιὰ τὴν τρίτην πράξι, ἔπιασε τὴν κουθέντα μὲ τὴ γρηά Οὐρσοῦλη πὸ ἦταν καμαριέρα της καὶ σύμβουλός της συγχρόνως.

Ἡ Οὐρσοῦλη εἶχεν ἐργαστῆ ὡς τότε κοντὰ σὲ πολλὰς διάσημες ἠθοποιούς, καὶ εἶχε συνηθίσει νὰ κανονίζῃ τὴν ἀγάπη της καὶ τὴν διαχυτικότητά της, ἀναλόγως τῶν ἐπιτυχιῶν τῆς ἐκάστοτε κυρίας της.

— Οὐρσοῦλη! ἔλεγε ἡ Μάλθα μὲ τὴ μελωδικὴ φωνή της. Ποτέ μου δὲν περιμένα τέτοιο θρίαμβο.

— Ἐγὼ ὅμως τὸν περιμένα! ἀπάντησε ἡ καμαριέρα μὲ σοβαρὸ ὄψος. Τὸν εἶχα προβλέψει ἀπὸ τὴ γενικὴ πρόβα καὶ δὲν πέφτω ποτέ ἔξω στὶς προβλέψεις μου.

Ἡ Μάλθα τὴν φίλησε μὲ εὐγνωμοσύνη. Κατόπιν ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ψιθύρισε σαν νὰ ὄνειρευόταν:

— Μοῦ φαίνεται ὡς παραμῦθι! Ἐξέρεις, Οὐρσοῦλη, εἶμαι πολὺ συγκινημένη. Θὰ ἔκλαιγα μάλιστα, ἂν δὲν φοβόμουν μήπως χαλάσω τὸ μακιγιάζ μου.

Ἡ Οὐρσοῦλη, ἡ ὁποία εἶχε θγάλλει ἐν τῷ μεταξύ τὰ παπούτσια τῆς κυρίας της, ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν βοηθήσῃ ν' ἀλλάξῃ τουαλέττα.

Ἀλλὰ ἡ συγκίνησις τῆς Μάλθας μεγάλωνε ὀλοένα καὶ δὲν τὴν ἀφηνε.

— Ἐξέρεις τί μὲ συγκινεῖ περισσότερο ἀπ' ὅλη μου τὴν ἐπιτυχίαν; ῥώτησε ἡ ἠθοποιός.

Ἡ καμαριέρα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Κῦτταξες ποτέ στὴν πλατεῖα κατὰ τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως; ζαναρώτησε ἡ Μάλθα.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ Οὐρσοῦλη ἀδιάφορα. Γιὰ μένα τὸ θέατρο περιορίζεται μονάχα στὰ παρασκήνια.

— Ὁχι! Οὐρσοῦλη! Στὴν τέταρτη σειρά, ἀριστερὰ, κοντὰ στὸ διάδρομο, κάθεται ἕνας νέος.

Ἡ Οὐρσοῦλη πὸ ἤθελε νὰ τελειώῃ τὴ δουλειά της, εἶπα μ' ἀνυπομονησία:

— Στὴν τέταρτη σειρά, ἀριστερὰ, κάθονται πολλοὶ νέοι... Τί σημασία ἔχει αὐτό;

— Ὁχι... Κοντὰ στὸ διάδρομο, στὴν τέταρτη σειρά, κάθεται πάντα ὁ ἴδιος νέος. Τὸ θράδυ τῆς πρεμιέρας ἦταν ἐκεῖ... Τὸν πρόσεξα γιὰτὶ μὲ κῦτταζε ὡς γοητευμένος.

Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι χρωστάω τὴν ἐπιτυχία μου στὴν ὑποβλητικὴ του ματιά. Τὸ δεύτερο θράδυ τὸν εἶδα καὶ πάλι ἐκεῖ. Μόλις ἀντίκρυσά τὸ βλέμμα του, ἐνοιώσα μιὰ θαθεῖα γαλήνη, μιὰ ἀπέραντη αὐτοπεποίθησι. Μοῦ φαινόταν πὸς ἦταν ἀδύνατο νὰ μοῦ συμβῆ κακὸ, ἐφόσον αὐτὸς ἦταν ἀπέναντί μου. Ἀπὸ τότε ἔρχεται τακτικὰ, κάθε θράδυ, σὲ κάθε παράστασι καὶ κάθεται πάντοτε στὴν ἴδια θέσι. Δὲν ἔλειψε οὔτε μιὰ φορὰ! Τί συγκινητικό!... Ἐ, Οὐρσοῦλη; Μόλις πέφτῃ ἡ αὐλαία, ἀρχίζει νὰ χειρακροτῆ ὡς τρελλός. Ἐγὼ τὸν εὐχαριστῶ πάντοτε μὲ μιὰ ματιά, ἡ ὁποία,

κάθε θράδυ πὸ περνάει γίνεται πιδ ἐγκάρδια, πιδ ἐκφραστικὴ... Φαντάσου, Οὐρσοῦλη, ὅτι πρὸς χάριν μου παρακολούθησε εἰκοσιπέντε φορές τὸ ἴδιο ἔργο... Αὐτὸ ἐγὼ τὸ ὀνομάζω...

— Ἰρέλλα! συμπλήρωσε ἡ Οὐρσοῦλη πεζά.

— Τὸ ὀνομάζω ἔρωτα, πάθος! ἐξακολούθησε ἡ Μάλθα μ' ἐνθουσιασμό... Ἐξέρεις, Οὐρσοῦλη, τί εἶνε ὁ ἔρωτος;

— Εὐτυχῶς τὸ ἔχω ξεχάσει ἀπὸ καιρό...

Ἐπὶ τέλους ἡ γρηά καμαριέρα εἶχε κατορθώσει νὰ θγάλλῃ τὸ φόρεμα τῆς νεαρᾶς ἠθοποιού. Ἡ Μάλθα σῶπασε γιὰτὶ δὲν τὸ εὔρισκε σωστὸ νὰ μιλάῃ γιὰ ἕναν ἄγνωστο ντυμένη τόσο «νεγκλιζέ». Μονάχα ὅταν φόρεσε τὸ κιμονὸ της ἐξακολούθησε:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, Οὐρσοῦλη, γιὰτὶ ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἐπεχείρησε ἀκόμα νὰ μὲ γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς;

— Ἴσως γιὰτὶ δὲν ἔχει λεπτά, ἀπάντησε ἡ καμαριέρα ψυχρά.

— Ὁχι! Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ γιὰτὶ... Εἶνε, ἀπλούστατα, δειλός. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος παρακολουθῆ εἰκοσιπέντε φορές τὸ ἴδιο ἔργο, χωρὶς νὰ κουραστῆ, αὐτὸ σημαίνει πὸς εἶνε δειλός... Ἄλλοι, στὴ θέσι του, ἀπὸ τὴ δεύτερη κίολας θραδυά, θὰ εἶχαν προσπαθήσει νὰ γίνουν φίλοι τῆς πρωταγωνιστρίας. Καὶ ξέρεις τί σκέπτομαι, Οὐρσοῦλη;

— Τί; ἔκανε ἡ γρηά καμαριέρα νευριασμένη.

— Ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἐνθαρρύνω κι' ἐγὼ λίγο. Τὸ ἀπόγευμα, ὁ διευθυντὴς μου ἔλεγε ὅτι αὐτὸ τὸ ἔργο θὰ παιχτῆ ἑκατὸ φορές τοῦλάχιστον. Πὸς μπορεῖ λοιπὸν ὁ δυστυχισμένος νὰ τὸ δῆ ἑκατὸ φορές; Θὰ τοῦ γράψω λοιπὸν ἕνα μικρὸ γραμματάκι πὸς θὰ τοῦ τὸ πᾶς ἐσὺ ἢ ἴδια...

Δὸς μου γρηγόρα μολύβι καὶ χαρτί, Οὐρσοῦλη. Ἀμέσως! Θέλω νὰ τοῦ γράψω αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἐπάνω στὸν ἐνθουσιασμό μου, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἀπ' τὰ λόγια μου πὸς ἐκτίμησα τὸν ἥρωϊκο τοῦ ἔρωτα.

— Μὰ δὲν προφταίνετε τώρα... Ἡ τρίτη πράξις ἀρχίζει...

— Ἄς ἀρχίσῃ!... Δὸς μου μολύβι καὶ χαρτί.

Ἡ Οὐρσοῦλη ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ καὶ ἡ Μάλθα ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ μου κύριε τῆς τετάρτης σειράς,

Γιὰ νὰ καταλάβετε πὸς μὲ συγκινεῖ ἡ θυσία σας καὶ ἡ πίστι σας, σᾶς παρακαλῶ νὰρθῆτε αὐριο τὸ ἀπόγευμα στὶς πέντε νὰ πάρουμε τὸ τσάι μαζύ.

Δεχθῆτε ἀπὸ τώρα τὶς εὐχαριστίες μου
M. N.»

* * *

Ὁ νέος πῆγε στὸ ραντεβου πὸς τοῦ εἶχε δώσει ἡ ὡραία ἠθοποιός, ἡ ὁποία τὸν δέχτηκε γιὰ μιὰ χαρὰ καὶ κατασυγκινημένη.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε ἀπὸ κοντά... Καὶ τὸν εὔρισκε κάπως διαφορετικὸ ἀπ' ὅ,τι τὸν εἶχε δῆ στὸ σκοτάδι τῆς σάλλας τοῦ θεάτρου.

Εἶχε πιδ ἀντρίκειο παρουσιαστικὸ, πιδ ἐνεργητικὴ φυσιογνωμία. Ἀλλὰ ἡ δειλία του δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει, μολονότι δὲν θρισκόταν πειὰ καθισμένος στὴν τέταρτη σειρά τῶν καθισμάτων.

— Κούρτ Λέμπεργκεν! αὐτοσυστήθηκε ὁ νέος, κάνοντας μιὰ ἀδέξια ὑπόκλισι.

Ἡ Μάλθα χαμογέλασε.

Τὸ ὄνομα Κούρτ τῆς ἄρεσε πολὺ.

— Ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας τὸ ὅτι ἤρθατε, τοῦ εἶπε.

— Ὁχι! σᾶς παρακαλῶ, κυρία... Πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω μάλιστα, γιὰτὶ... Δὲν ξέρετε πὸς σᾶς ἐκτιμῶ... Πολὺ σπάνια ἢ ἄλλες συνάδελφοί σας καταλαβαίνουν ἕναν ἄνθρωπο πού...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

Μόλις ἀντίκρυσά τὸ βλέμμα του ἐνοιώσα μιὰ θαθεῖα γαλήνη...

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

ΜΩΝΤ (πιανονοντας την καρδιά της με τὰ δύο της χέρια).— "Α!...

ΠΩΛ.— Ναι, σ' αγάπησα χωρίς να σου πω τίποτα, επειδή σ' έβλεπα άφωσιωμένη στον Άνρι... Και άργότερα, όταν ξ-γινες γυναίκα του, έπνιξα στα θάθη της καρδιάς μου τον πόνο μου κι' έφυγα για την Ίνδοκίνα για να σε ξεχάσω... Γύρισα στη Γαλλία πριν από δυό μήνες, όταν έμαθα ότι ο άντρας σου σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, άφου σε βασάνισε όλόκληρα χρόνια με την άισχρή διαγωγή του, με τον αυταρχικό χαρακτήρα του...

ΜΩΝΤ (κ λ α ί γ ο ν τ α ς).— "Ω Πώλ, γιατί έφυγες χωρίς να μου πής ότι μ' αγαπάς;... Την εποχή εκείνη δεν αισθανόμουν τίποτε για τον Άνρι... Είχα καταλάβει τον πραγματικό του χαρακτήρα και τον άηδίασα... Και τότε άρχισα ν' αγαπώ έσένα, τον πιστό και άφωσιωμένο φίλο!... "Ωστόσο οί γονείς μου με άνάγκασαν να τον πάρω...

ΠΩΛ.— Δεν είνε δυνατόν!... Δεν είνε δυνατόν!...

ΜΩΝΤ.— Ναι, Πώλ, έτσι έγινε... Ένω έσύ υπέφερες στην ξενιτειά με την δική μου σκέψη, βασανίζομουν κι' εγώ έδω στη Γαλλία με την δική σου άνάμνησι, κοντά σ' ένα βάρβαρο σύζυγο...

ΠΩΛ.— Μου φαίνεται ότι βλέπω όνειρο...

ΜΩΝΤ.— Θεέ μου! Θεέ μου! Ν' αγαπιόμαστε τόσο καιρό, και να υποφέρουμε και οί δυό, χωρίς να ξέρη κανείς μας τίποτα!

ΠΩΛ (ά γ κ α λ ι ά ζ ο ν τ α ς με παραφορά την Μώντ).— "Ω! άς είνε εύλογημένη ή Σουζάνα, άφου αυτή μάς βοήθησε, χωρίς να τὸ θέλη, ν' άνοιξουμε και οί δυό τίς καρδιές μας!...

ΜΩΝΤ (ά κ ο υ μ π ὠ ν τ α ς τὸ κεφάλι της στον ώμο του Πώλ).— Φίλησέ με, αγαπημένε μου! Νανούρισέ με στην άγκαλιά σου!... Πές μου και πάλι ότι μ' αγαπάς! "Αν ήξερες πόσο χρειάζομαι την αγάπη σου... Υπέφερα τόσο πολύ!...

ΠΩΛ.—... Υποφέραμε τόσο πολύ... Τώρα, όμως, θά τὰ ξεχάσουμε όλα... Είμαστε και οί δυό τόσο νέοι!... (Γ ε λ ὠ ν τ α ς): "Άς είνε, μου έκανες την χάρι που σου ζήτησα... (Η Μώντ τὸν κ υ τ τ ἄ ζ ε ι μ' άπορία). Ναι, τὰ κατάφερες... να με παντρέψης! ΖΥΛΙΕΝ ΝΤΕ ΤΥΡΡΙΚ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ Η ΓΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

χαρά που θά νοιώσης. Έχω ένα ευχάριστο νέο να σου πω...

— Μήπως ο Λουδοβίκος είνε πληγωμένος μόνο; φώναξε ή νέα γυναίκα, ένω στο πρόσωπό της έλαμπε ή έλπίδα.

— Κάτι καλύτερο άκόμα!... Είνε περιφημα στην υγεία του... Κύτταξε... Νά τον! "Ερχεται...

Με τὰ μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα ευτυχίας, ή Λάουρα έτρεξε να προύπαντήση τὸ σύζυγό της. Άλλά ή μεγάλη της συγκίνησης την έκανε να χάση τίς αισθήσεις της και να πέση λιπόθυμη στην άγκαλιά του Λουδοβίκου...

Ο Λαγκρὺ που είχε σκοτωθῆ στο σιδηροδρομικό δυστύχημα ήταν άλλος, αρχιτέκτων κατά σύμπτωση κι' αυτός, αλλά όλωσδιόλου ξένος πρὸς την οικογένεια του Λουδοβίκου...

"Από την ήμέρα εκείνη κανένα σύννεφο δεν ίσκιωσε πειά την ευτυχία των δύο αγαπημένων συζύγων. Ο Λουδοβίκος κι' ή Λάουρα ζούσαν άποκλειστικά ο ένας για τον άλλο. Κι' ένα δεύτερο παιδάκι, ένα αγοράκι, ήρθε σε λίγο καιρό να συμπληρώση την ευτυχία τους. ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΕΝΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΝΑΝΩΝ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

διαλύσουμε τὸ γάμο μας...

Κι' αλήθεια, μετά τὸ άδοξο τέλος του έρωτος αυτού του άτυχου νάνου, ή τρελλή Μαργαρίτα έφυγε άμέσως για τὴ Νέκ Υορκ, όπου είνε έγκατεστημένοι οί γονείς της, με την έλπίδα ότι γρήγορα θά κατορθώση να παντρευθῆ τον Μίκυ Ματίνα, τὸν άδελφὸ του πρώην συζύγου της, που τὸν αγαπάει μ' ένα παράφορο πάθος. Πρὸς τὸ παρὸν όμως είνε σήμερα ή προσωπικότης της ήμέρας στην Άμερική και πρόκειται έντός ολίγου να φύγη για τὸ Χόλλυγουντ, όπου είνε περιζήτητη.

Κι' έτσι, ή τρελλή νάνος Μαργαρίτα, με τὸ να περιφρονήση τὸν πρόεδρο Ρουζβελτ, έκανε την τύχη της στο Χόλλυγουντ. ΑΛΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ,

Ο «ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

— ΘΕΛΕΤΕ να πῆτε ότι έρωτευθήκατε πολλές συναδέλφους μου ως τώρα;

— "Ω! σὰς παρακαλῶ... Δεν έρωτευθήκα ποτέ, καμμιά. "Ηθελα να πω...

— "Οτι δεν θά τολμούσατε ποτέ να επιδιώξετε να με γνωρίσετε...

— Ναι! Ποτέ δεν θά τὸ τολμούσα αυτό... Δεν ήξερα πὼς θά με δεχόραστε...

— "Ακούστε... Δεν συνηθίζω ποτέ μου να στέλνω γράμματα στους θεατάς και να τὸς προσκαλῶ σε τσάι... Έσεις όμως με κατασυγκινήσατε... Δεν είνε λίγο να παρακολουθήσετε είκοσιπέντε φορές τὸ ίδιο έργο!...

— Ναι, βέβαια! άπάντησε ο νέος άναστενάζοντας. Δεν είνε λίγο. Κι' εγὼ στην άρχή τὸ φανταζόμουν πὸ εύκολο...

— Τί φανταζόσατε πὸ εύκολο; ρώτησε ή Μάλθα ξαφνιασμένη.

— Νά άκούτε τόσες φορές τὰ ίδια πράγματα κάθε θράδυ. Τί μπορούσα όμως να κανω, άφου έχασα τὴ θέσι μου στην Τραπεζα; Η άνεργια κι' ή κρίσις μ' άνάγκασαν να γίνω άρχηγὸς των «κλακέρ» στο θέατρο στο οποίο παίζετε.

Η Μάλθα χλώμιασε κι' άπόμεινε σιωπηλή μερικές στιγμές. Κατόπιν εἶπε με φωνή παγωμένη σαν την καρδιά της:

— Γι' αυτό άκριβῶς σὰς κάλεσα. "Ηθελα να σὰς ανταμείψω για τίς υπηρεσίας σας.

... "Επειτα από λίγα λεπτά ο νέος έβγαине από τὸ διαμέρισμα της ήθοποιού. Η Μάλθα του είχε δώσει πενήντα σελλίνα. Τίποτε περισσότερο.

Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚΕΡ.

«ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ !..»

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

να λύση τὸ άίνιγμα αυτό...

Έξαφνα χαμογέλασε πικρά.

— Κατάλαθα! φιθύρισε. Ε. Γ. Π. «Ενωμένοι για πάντα»...

Τὴ στιγμή εκείνη της φάνηκε πὼς άντηχοῦσαν πάλι στ' αυτιά της τὰ λόγια που της είχε πῆ ο Πιέρ πρὸ ολίγου:

«Μά όχι! Τὰ πράγματα με σὰς είν' έντελῶς διαφορετικά. Σὰς, Ίρέν, θά σὰς αγαπῶ έφ' ὄρου ζωῆς... Θά μείνουμε ένωμένοι για πάντα...»

Ένωμένοι για πάντα!... Ε. Γ. Π. Τὰ ίδια άπατηλά λόγια, τὰ οποία είχε φιθύρισε άλλοτε ο Πιέρ στ' αυτί της Μαργαρίτας και των οποίων τ' αρχικά είχαν μείνει χαραγμένα άνεξάλειπτα στο ξύλο του δέντρου.

— "Οταν ένας άντρας αγαπά ήφ' ὄρου ζωῆς, όταν ύπόσχεται αίώνιο έρωτα, συλλυγίσθηκε ή Ίρέν, ο έρωτας του δεν βαστάει ποτέ πολύ...

Και προχωρώντας πρὸς την πόρτα την κλείδωσε χωρίς να διστάση καθόλου, κλειδώνοντας συγχρόνως και την καρδιά της. ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΝΟΙΚΙΑΣΜΑ !

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— Ξέρω κι' εγὼ... Ζούν μαζί μ' αυτόν που τὰ νοίκιασε...

— Κ' οί γονείς τους δεν είδοποιούν την άστυνομία;

— Ο Λουί με κύτταξε με περιφρόνησι.

— Έμεις δεν άνακατεύουμε την άστυνομία στις δουλειές μας!... μου εξήγησε.

Με τὸν παράξενο αυτόν μορτάκο έκανα μιὰ μεγάλη θόλτα στο Παρίσι, όχι για να ζητιανέψω, αλλά να μάθω από τὸ στόμα του κι' άλλα πράγματα. Κι' έτσι έμαθα, ότι ο μπάρμπα Άδόλφος κερδίζει την ήμέρα πάνω από εκατό φράγκα κι' ότι έχει πάντα στη διάθεσί του για νοίκιασμα 40 — 50 παιδιά από δυό χρόνων μέχρι δέκα. Οί γονείς αυτών των παιδιών είνε αλκολικοί, μέγαιρες και γρηές γυναίκες του δρόμου. "Οσο γι' αυτά τὰ παιδιά, έχουν όλα ένα όνειρο: τ' αγορά περιμένουν να μεγαλώσουν για να γίνουν άπάχηδες και τὰ κορίτσια για να πουλουν τὸν έρωτά τους στα πεζοδρόμια...

Τέτοια «παιδιά για νοίκιασμα» είνε σήμερα στο Παρίσι πάνω από χίλια. Η Άστυνομία βέβαια, όπως μάς εξηγεί ο Ζαν Μπαζάλ στο τέλος της έρεύνης του, τὰ «ψαρεύει» κάθε τόσο και τὰ κλείνει στα άσυλα. Μά ο άριθμός τους δεν έλαττώνεται, γιατί οί έγκληματικοί γονείς προσφέρουν διαρκῶς καινούργια θύματα σ' αυτό τὸ έπαίσχυντο έμπόριο.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ